

Autoreferat

1. Imię i nazwisko

Oskar Jacek Rojewski

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

Marzec 2018

Podmiot: Uniwersytet Jaume I / Uniwersytet w Walencji, Hiszpania

Kwalifikacje: **Stopień doktora Historii sztuki na podstawie pracy pt. *Arte, ceremonial y esplendor festivo en la corte de los Duques de Borgoña (1419-1477). Los valets de chambre y sus tareas artísticas (Sztuka, ceremonial i splendor uroczystości na dworze książąt Burgundii (1419-1477). Obowiązki artystyczne Valets de chambre***. Praca recenzowana przez prof. Fernando Checa Cremades (Universidad Complutense de Madrid-Museo Nacional del Prado), prof. Miguel Ángel Zalama (Universidad de Valladolid), Till-Holger Borchert (Suermondt-Ludwig-Museum), prof. Mirosławę Sobczyńską-Szczepańską (Uniwersytet Śląski w Katowicach) oraz prof. Matilde Miquel Juan (Universidad Complutense de Madrid).

Październik 2014

Podmiot: Uniwersytet w Walencji, Hiszpania

Kwalifikacje: **Magister dziedzictwa kulturowego i konserwacji prewencyjnej**

Luty 2013

Podmiot: Uniwersytet Śląski w Katowicach, Polska

Kwalifikacje: **Licencjat z historii sztuki**

Lipiec 2012

Podmiot: Uniwersytet Śląski w Katowicach, Polska

Kwalifikacje: **Licencjat z historii**

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.

Okres: Luty 2025 - obecnie

Podmiot: Universidad de Educación a Distancia, Hiszpania

Stanowisko: Stażysta postdoc

Okres: Październik 2024 - obecnie

Podmiot: Uniwersytet Śląski w Katowicach, Polska

Stanowisko: Profesor uczelni

Okres: Listopad 2018 - październik 2024

Podmiot: Uniwersytet Śląski w Katowicach, Polska

Stanowisko: Adiunkt

Okres: Luty 2021 - styczeń 2024

Podmiot: Uniwersytet Rey Juan Carlos, Hiszpania

Stanowisko: Stażysta postdoc

Okres: Październik 2019 - grudzień 2021

Podmiot: Generalitat Valenciana – Uniwersytet Jaume I, Hiszpania – Uniwersytet w Kopenhadze, Dania

Stanowisko: Stażysta postdoc

Okres: Lipiec – wrzesień 2018

Podmiot: ERC Starting Grant na Uniwersytecie Oksfordzkim *The Jagiellonians: Dynasty, Memory, Identity*, Wielka Brytania

Stanowisko: Badacz w projekcie

Okres: Marzec 2015 – marzec 2018

Podmiot: Uniwersytet Jaume I, Hiszpania

Stanowisko: Stypendysta doktorant

Okres: Czerwiec 2014 – sierpień 2014

Podmiot: POSK, Biblioteka Polska w Londynie, Wielka Brytania

Stanowisko: Asystent bibliotekarza – staż studencki Erasmus+

4. **Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Omówienie to winno dotyczyć merytorycznego ujęcia przedmiotowych osiągnięć, jak i w sposób precyzyjny określać indywidualny wkład w ich powstanie, w przypadku, gdy dane osiągnięcie jest dziełem współautorskim, z uwzględnieniem możliwości wskazywania dorobku z okresu całej kariery zawodowej.**

W niniejszym autoreferacie jako **najważniejsze osiągnięcie naukowe** chciałbym wskazać **odkrycie, edycję i opracowanie nieznanych dotąd dokumentów dotyczących życia oraz twórczości Michela Sittowa w Kastylii i na dworach Habsburgów**. Wyniki moich badań zostały opublikowane w monografii *Painter to the Queen. Michel Sittow, Courtier to Isabella of Castile and the Habsburg Dynasty* (Brepols Publishers <https://www.brepols.net/products/IS-9782503611785-1>), wydanej jako drugi tom recenzowanej serii *Courts and Courtiers in a Global Context* pod opieką naukową prof. Fabiana Perssona (Linnaeus University, Szwecja) oraz prof. Jonathana Spanglera (Manchester Metropolitan University, Wielka Brytania). Uwagi do ostatecznej wersji publikacji zgłosiło dwoje anonimowych recenzentów, których tożsamość ujawniono po publikacji monografii, między innymi prof. Bethany Aram (Universidad de Sevilla, Hiszpania) oraz Till-Holger Borchert (Suermondt-Ludwig-Museum, Akwizgran, Niemcy).

Badania nad twórczością Michela Sittowa (ok. 1469–1525), zwieńczone publikacją książkową, stanowią rezultat wieloletniego, wieloetapowego projektu realizowanego w ramach międzynarodowych staży podoktorskich oraz współpracy badawczej w Danii, Hiszpanii, Belgii, Polsce i Estonii. Projekt zainicjowany w 2018 roku wynikał z potrzeby rewizji dotychczasowych ustaleń dotyczących biografii i dorobku artysty, jednego z najwybitniejszych twórców działających na europejskich dworach przełomu XV i XVI wieku, wykształconego w Brugii w kręgu Hansa Memlinga. Pomimo istnienia licznych portretów atrybuowanych do twórczości Michela Sittowa w światowych muzeach, jego *oeuvre* pozostaje w znacznej mierze niepewne. Jednoznacznie i na podstawie przekazów źródłowych można powiązać z jego twórczością zaledwie dwa obrazy: *Wniebowzięcie NMP* (National Gallery of Art, Waszyngton, USA) oraz *Portret Krystiana II, króla Danii* (Statens Museum for Kunst, Kopenhaga, Dania).

Dotychczasowe badania nad życiem i twórczością Sittowa ograniczały się zaledwie do dwóch monografii (Trizna 1969; Weniger 2004), kilku artykułów (Johansen, 1940; Alsina, 1952, 1953; Mänd, 2004) oraz jednego katalogu wystawy (Hand i Koppel, 2017). Okres hiszpański artysty nie doczekał się wcześniej systematycznego opracowania, co stanowiło motywację dla rozpoczęcia niniejszych badań. Zasadniczym celem monografii było zatem nie tylko uzupełnienie luki w zakresie źródeł pierwotnych, lecz także określenie znaczenia etapu kastylijskiego dla przebiegu kariery Sittowa jako malarza nadwornego oraz pogłębienie refleksji nad funkcjonowaniem twórcy w kulturze dworskiej późnego średniowiecza i nowożytności.

W literaturze przedmiotu wielokrotnie kwestionowano przynależność Sittowa do najbliższego otoczenia Izabeli Kastylijskiej i jego funkcjonowanie w obrębie *cámara real* (m.in. Sánchez Cantón, 1918; de la Torre, 1954; Alsina, 1952). Analiza odnalezionych,

przepisanych i przestudiowanych dokumentów z Archivo General de Simancas pozwoliła wykazać, że artysta należał do najlepiej wynagradzanych członków świty królowej, co potwierdza jego status na dworze oraz uznanie dla jego osoby ze strony rodziny panującej. Źródła odnotowują zarówno regularne wypłaty, jak i informacje o powierzanych mu zadaniach, w tym kopiowaniu obrazów o charakterze dewocjonalnym, ale również o realizacji portretów reprezentacyjnych. Szczególnie istotna okazała się wzmianka o pobycie malarza w Saragossie w 1498 roku, sugerująca udział Sittowa w przedsięwzięciach artystycznych związanych z klasztorem Santa Engracia, jednym z najważniejszych ośrodków fundacyjnych Izabeli Kastylijskiej i Ferdynanda Aragońskiego w mieście. Z kolei zidentyfikowane dokumenty z lat 1514-1518 (pochodzące ze zbiorów Archives générales du Royaume w Brukseli oraz Archives département w Lille) ukazują artystę jako twórcę działającego w orbicie Habsburgów, pracującego dla Małgorzaty Austriaczki (1480-1530), Karola V (1500-1558) oraz króla Danii Krystiana II (1481-1559), co potwierdza rangę artysty i jego europejską mobilność. Zmiana mecenasów dla malarza nadwornego, była możliwą najprawdopodobniej ze względu na powiązania dynastyczne pomiędzy rodzinami Trastámara-Aragon i Habsburgami oraz pobyt Filipa Pięknego (1478-1506) w Hiszpanii.

Zakres przebadanych źródeł

Uzyskane rezultaty były możliwe dzięki połączeniu badań archiwalnych z analizą dzieł sztuki oraz zastosowaniu interdyscyplinarnego podejścia, opartego na pracy z materiałami wcześniej niepublikowanymi. Pierwszy etap badań realizowałem w ramach projektu NCN MINIATURA 2 (2018), który umożliwił trzymiesięczne kwerendy w archiwach hiszpańskich. Kolejny etap badań rozwijałem podczas dwuletniego stażu podoktorskiego na Uniwersytecie w Kopenhadze, finansowanego przez Generalitat Valenciana, co pozwoliło na kwerendy w Danii oraz bezpośrednie studia nad portretem duńskiego monarchy. Trzeci etap badań objął dwuletni staż na Universidad Rey Juan Carlos w Madrycie oraz czteromiesięczne badania archiwalne w Brukseli, Lille oraz FelixArchief w Antwerpii, realizowane dzięki wsparciu Fondation Périer-D'Ieteren. Krótsze kwerendy służyły ponadto weryfikacji wcześniej publikowanych dokumentów dotyczących Sittowa i jego rodziny (Tallinn City Archives).

W latach 2019-2024 zidentyfikowałem czterdzieści dokumentów odnoszących się do życia i działalności artysty, z czego dwadzieścia z nich dotyczy bezpośrednio jego obecności na dworze Izabeli Kastylijskiej w latach 1492-1502. Wcześniejszy stan badań uwzględniał jedynie szesnaście dokumentów obejmujących całe życie Michela Sittowa (Trizna, 1969; Weniger, 2004). Nowy materiał pozwolił precyzyjniej odtworzyć przebieg kariery artysty w Kastylii, w tym jego miejsca pobytu, zakres obowiązków oraz sieci kontaktów dworskich. Szczególne znaczenie miały dokumenty finansowe (listy płac, ordynacje dworskie, rejestry zadłużeń, księgi rachunkowe, inwentarze redagowane średniowieczną kursywą dworską w języku kastylijskim), umożliwiające określenie zarówno pozycji ekonomicznej malarza, jak i jego miejsca w hierarchii dworskiej. Materiały z archiwów w Belgii i Francji pozwoliły uzupełnić biografię artysty o okres do tej pory rekonstruowany głównie na podstawie przekazów pośrednich (Trizna, 1969; Eichberger, 2004). To właśnie dokumentacja z dworu Habsburgów rezydujących w Niderlandach umożliwia bezsporną identyfikację zachowanych dzieł artysty, a

także rozpoznanie obrazów obecnie zaginionych ale opisanych w inwentarzach Małgorzaty Austriaczki z lat 1516 i 1523 (portretów jej krewnych oraz obiektów związanych z jej prywatną dewocją). Cały *corpus* źródłowy przedstawiłem w aneksie do publikacji, przygotowując edycję oraz korygując ustalenia badaczy wcześniej podejmujących niniejsze zagadnienie.

Metodyka badań obejmowała również analizę zachowanych dzieł, z wykorzystaniem studiów formalnych i badań technicznych służących rozpoznaniu cech stylu oraz weryfikację wcześniejszych propozycji atrybucyjnych. W monografii omówiono m.in. dzieła dewocyjne z Kaplicy Królewskiej w Granadzie (*Chrystus Mąż Boleści* oraz dyptyk *Zdjęcia z krzyża*), dotychczas interpretowane jako importy z warsztatu Memlinga. Ustalenia oparte na kwerendach archiwalnych, analizach dendrochronologicznych, badaniach stylistycznych, analizie rysunku (IR, IRR i UV) oraz rozpoznaniu techniki gruntowania wskazują na ich powstanie na Półwyspie Iberyjskim, zawężyły rozważania atrybucyjne do dwóch twórców: Michela Sittowa lub Juana de Flandes.

Dzięki analizie wymienionych źródeł, między innymi zakwestionowano spór historiograficzny dotyczący identyfikacji postaci portretowanych w dziełach przypisywanych Sittowowi (m.in. obrazy w zbiorach Kunsthistorisches Museum w Wiedniu oraz National Gallery of Art w Waszyngtonie). W przypadku portretu kobiecego, obok dotychczasowych propozycji (Katarzyna Aragońska, Maria Tudor, Izabela Kastylijska, Katherina van der Lippe), (Friedländer, 1971; Weniger, 2004; Matthews, 2008; Frinta, 2009) rozważono możliwość utożsamienia modelki z Małgorzatą Austriaczką, której wizerunek, według przekazów źródłowych, Sittow wykonał w latach 1503-1505. Obraz wpisujący się w stylistykę portretu północnoeuropejskiego przedstawia dwórkę, na której dekolcie ukazano detale identyfikowane z ikonografią szlaku św. Jakuba w Hiszpanii, co może wskazywać na jej związki z kulturą Półwyspu Iberyjskiego. Ze względu na fragmentaryczny stan źródeł oraz brak wiarygodnych danych proveniencyjnych niniejszego portretu za zasadne uważam utrzymanie określenia dzieła jako przedstawienia anonimowej damy. Podobną ostrożność zachowałem w odniesieniu do identyfikacji męskiego portretu z dyptyku inspirowanego twórczością Hansa Memlinga, dotąd opisywanego jako wizerunek Diego de Guevara lub Francisco de Rojas (Weniger, 2004; Hand i Wolff, 1986 oraz Hand, 2018). Analiza ikonograficzna wskazuje, że określenie tej postaci mianem Kawalera Zakonu Calatravy jest poprawną definicją wizerunku, gdyż jest to jedyna informacja wynikająca bezpośrednio z przedstawienia oraz elementów zawartych w portrecie. Dzieło stanowiło rozdzielony dyptyk, dotychczas datowany na lata ok. 1520, a zgodnie z moimi ustaleniami proveniencji, separacja męskiego portretu od wizerunku *Madonny z dzieciątkiem* (Gemäldegalerie, Berlin) nastąpiła początku XX wieku w celu sprzedaży obrazów, które znajdowały się na Półwyspie Iberyjskim od połowy XVI stulecia. Przedstawione ustalenia stanowią wybrane przykłady problemów omawianych w monografii. Ze względu na swój charakter publikacja została podzielona na wstęp, sześć rozdziałów problemowych (każdy zakończony odrębnymi wnioskami) oraz posłowie wskazujące nierozwiązane kwestie badawcze, m.in. dotyczące niezachowanych dzieł, które mogłyby zostać powiązane z artystą, bądź trudności identyfikacji autorskiego stylu w przypadku kopii wiązanych z kręgiem malarza.

Problemy badawcze i układ monografii

Również istotnym zagadnieniem poruszonym w publikacji jest kwestia atrybucji dzieł, w tym analiza błędnych identyfikacji zweryfikowanych dzięki analizie wcześniejszych sugestii dotyczących *oeuvre* artysty. Zbadano relacje stylistyczne i warsztatowe artysty z tradycją niderlandzką oraz innymi malarzami epoki, podejmując próbę określenia jego indywidualnego wkładu w sztukę przełomu XV i XVI wieku, a także recepcji i zależności między jego twórczością a innymi mediami wizualnymi, takimi jak manuskrypty czy grafiki. Kolejnym problemem poruszonym w publikacji jest rekonstrukcja jego działalności na Półwyspie Iberyjskim, zwłaszcza w kontekście fragmentarycznych źródeł i braku jednoznacznie potwierdzonych dzieł z tego okresu. Dzięki studiom nad funkcjonowaniem Sittowa jako malarza nadwornego w szerszym kontekście politycznym i ekonomicznym ukazano jego rolę w mechanizmach reprezentacji, i komunikacji wizualnej dworu.

Struktura pracy łączy ujęcie chronologiczne i problemowe, prowadząc czytelnika od przeglądu stanu badań do analizy nowo odkrytych źródeł, i ich autorskiej interpretacji. We wstępie omówiono ograniczenia warsztatu naukowego wobec twórczości artysty. Paradoksalnie, mimo wysokiej pozycji Sittowa na dworach Izabeli Katolickiej i Habsburgów, jego obecność w źródłach pisanych jest skromna, a jego dzieła nie są charakteryzowane przez kronikarzy czy też skarbników dworów, na których przebywał. Wynika to z realiów XV i XVI stulecia, w których malarstwo postrzegano jako dobro o relatywnie niskiej wartości materialnej. Inwentarze odnotowywały obrazy skrótowo, rzadko je opisując i niemal nigdy nie wiążąc z konkretnymi twórcami. W tym kontekście, dzieła Michela Sittowa są wyjątkowe, ponieważ inwentarz Małgorzaty Austriaczki z 1516 roku (ADN, Lille) zachował notatki Namiestniczki Niderlandów, która oprócz swoich preferencji estetycznych odnotowała autorstwo sześciu obrazów „ręki Mistrza Michela”. Dodatkowo wiele obiektów wzmiankowanych w inwentarzach powstawało we współpracy kilku artystów, co zaciera z dzisiejszej perspektywy indywidualny wkład artysty. Wobec tych uwarunkowań uzasadniono przyjętą metodologię, ukazując Sittowa nie tylko jako indywidualnego twórcę ale również jako uczestnika mechanizmów komunikacji wizualnej monarchów we współpracy z innymi artystami, czego doskonałym przykładem był *Poliptyk Izabeli Kastylijskiej*, częściowo zinwentaryzowany w 1516 roku w Mechelen (Zalama, 2010).

Pierwsze dwa rozdziały monografii weryfikują ustalenia dotyczące życia i twórczości artysty (od klasycznych prac Friedländera, przez Triznę, po Wenigera), rekonstruuje historię błędnych atrybucji (szczególnie w kontekście tzw. *Poliptyku Izabeli Katolickiej*) oraz analizują wykształcenie Sittowa i jego relacje z tradycją niderlandzką. W ujęciu formalnym i technicznym wskazano cechy malarstwa Sittowa, wskazując na jego subtelność gradacji modelunku, precyzyjną i dynamiczną kreskę oraz wyraźną linearność rysunku, widoczne także u Hansa Memlinga (Ainworth, 2018; Borchert, 2018), jednak u Sittowa przetworzone w sposób swobodniejszy. Zwrócono uwagę na relacje tej twórczości z malarstwem, grafiką i miniaturą, zwłaszcza z kompozycjami Rogiera van der Weydena, których oddziaływanie dostrzegalne jest zarówno w dziełach Sittowa, jak i w pracach artystów mu współczesnych.

W części poświęconej źródłom kastylijskim (rozdział 3) przedstawiono analizę heurystyczną i hermeneutyczną dokumentów rzucających nowe światło na działalność artysty

na dworze Izabeli Kastylijskiej. Wśród kluczowych ustaleń odnotowano m.in. wysokość pensji przyznanej w 1492 roku (50.000 *maravedís* rocznie), co sytuowało Sittowa jako piątego najlepiej wynagradzanego członka dworu królowej. Zwrócono również uwagę na warianty zapisu jego imienia (Miguel Flamenco, Miguel Alemán, Melchior Alemán) oraz na nieregularność płatności i zadłużenie dworu wobec artysty (de la Torre, 1952). Obliczenia te, zestawione z już znanymi wynagrodzeniami artystów w służbie Habsburgów, pozwoliły na wskazanie, że dwór hiszpański wynagradzał swoich malarzy pochodzenia północnoeuropejskiego zdecydowanie lepiej, niż dwór rezydujący w Niderlandach, co najprawdopodobniej motywowało migracje artystyczno-ekonomiczne.

Osobny rozdział (4) poświęcono pobytowi Sittowa w Saragossie w 1498 roku, jednemu epizodowi jednoznacznie potwierdzonemu źródłowo w konkretnym miejscu na Półwyspie Iberyjskim, wraz z hipotezami dotyczącymi jego potencjalnej działalności (m.in. w kontekście Klasztor Hieronimitów Santa Engracia) oraz realizacji królewskich wizerunków do jednej z kaplic założenia. Tym samym, wskazuje się na możliwość emulacji twórczości Sittowa w manuskryptach pochodzących z niniejszej fundacji królewskiej, które przestudiowano w kontekście trzech interwencji definiowanych jako dłonie A, B i C wskazując na ich konkretne datowanie oparte o przekazy źródłowe. Artysta B (aktywny od 1498 roku do 1503), który oprócz znajomości twórczości Michela Sittowa wykazał się interpretacjami obrazów Memlinga, czy też grafik Mistrza ES i Martina Schongauera, mógł być związany z dworem królewskim i czerpać wzorce bezpośrednio poprzez interakcję z malarzem nadwornym. Co więcej, w niniejszym rozdziale podkreślono również, że wbrew niektórym propozycjom badawczym (Lacarra i Hernando, 2024) nie można zidentyfikować dzieł, które dałoby się bezspornie powiązać z *oeuvre* Michela Sittowa powstającym w Królestwie Aragonii. Mimo to stylistycznie możliwe było wskazanie zależności dwóch dzieł, które nie wpisują się w styl malarza z Rewala, natomiast mogły być wytworami innego anonimowego artysty północnoeuropejskiego działającego na Półwyspie Iberyjskim bądź importami.

Rozdział piąty, dedykowany dziełom Sittowa powstałym w Kastylii, akcentuje trudności wynikające z charakteru źródeł dworskich. Pozwalają one na zrozumienie kontekstu życia codziennego, lecz jedynie w ograniczonym stopniu dokumentują same dzieła. Najbardziej bezpośrednia wzmianka o twórczości artysty dla Izabeli Kastylijskiej pochodzi z inwentarza sporządzonego po jej śmierci i dotyczy prac malarskich wykonywanych według obrazów należących do arcybiskupa Grenady. Z tego względu materiał został uporządkowany według typologii dzieł, a kluczową rolę w procesie identyfikacji przypisano inwentarzom kolekcji Małgorzaty Austriaczki, które pozwalają wskazać prace powstałe najprawdopodobniej przed 1502 rokiem. Rozdział ten omawia również problemy związane z rekonstrukcją stylu i chronologii *oeuvre* Sittowa. Wnioski przedstawione w rozdziale nie prowadzą do zaproponowania nowych atrybucji, lecz ukazują w krytycznym świetle wcześniejsze *catalogues raisonnés* (Trizna identyfikujący 52 obrazy oraz Weniger wiążący z Sittowem 110 obrazów). Tym samym jedynym dziełem, które z całą pewnością Michel Sittow namalował podczas swojego pobytu w Hiszpanii i które przetrwało do dziś w światowych kolekcjach, pozostaje *Wniebowzięcie NMP* z Waszyngtonu (Hand i Wolff, 1986), co nie zmienia faktu, że twórczość malarza dla dworu składała się na znacznie większą grupę obrazów.

Ostatni rozdział ukazuje etap kariery Sittowa w orbicie Habsburgów, wiążąc jego działalność artystyczną z polityką, dyplomacją i uwarunkowaniami finansowymi. Omówione w nim zostały konteksty wydarzeń z lat 1496-1506, w tym małżeństwo Joanny Kastylijskiej z Filipem Pięknym oraz podróże arcyksiążąt Austrii do Hiszpanii. Na tle niniejszych wydarzeń przywołano zeznanie Sittowa złożone w 1507 roku w sądzie w Lubece (Johansenn, 1940), w którym potwierdził, że służył Filipowi i Joannie podczas ich pobytu w Toledo w 1502 roku. Zrekonstruowano również działalność portretową artysty w służbie Habsburgów, w tym do tej pory nie analizowany wątek dwóch portretów Małgorzaty Austriaczki wysłanych do Anglii w 1505 roku, a także epizod duński (1514) oraz wykonanie portretu Krystiana II na wcześniejszej kompozycji przedstawiającej majestatyczny portret Filipa Pięknego (Kai Sass, 1970; Kolind Poulsen, 2017) dla którego wzorce zidentyfikowano w kolekcjach kościoła św. Zbawiciela w Brugii oraz w Galeria Borghese w Rzymie. Rozdział uwzględnia również krótki powrót Sittowa do Kastylii w 1515 roku w celu wyegzekwowania zaległego wynagrodzenia oraz wsparcie udzielone artyście zarówno ze strony Małgorzaty Austriaczki oraz Karola V, wykazane poprzez studium nieznanych do tej pory listów rekomendacyjnych.

Wkład osiągnięcia w rozwój dyscypliny

Monografia wnosi wkład do badań nad historią sztuki przełomu średniowiecza i renesansu, szczególnie w kontekście działalności artystów nadwornych. Redefiniuje biografię Michela Sittowa, uzupełniając ją o nowe fakty, daty i konteksty, a także koryguje wcześniejsze ustalenia atrybucyjne, zwłaszcza w odniesieniu do tablic *Polipytyku Izabeli Katolickiej*, wskazując na ich współautorstwo oraz współpracę z Juanem de Flandes i innymi malarzami nadwornymi. Ukazuje artystę nie tylko jako autora dzieł, lecz jako uczestnika życia dworskiego, zaangażowanego w działania reprezentacyjne i dyplomatyczne, w których malarstwo funkcjonowało jako narzędzie komunikacji. W świetle przedstawionych ustaleń kastylijski warsztat nadworny (Périer D'Ieteren, 1993), który w okresie największej aktywności liczył trzech malarzy, nie stanowił pola rywalizacji, lecz raczej przestrzeń współpracy podporządkowanej pragmatycznym potrzebom monarchii w zakresie obrazów reprezentacyjnych i dewocjonalnych. Praca wypełnia istotną lukę badawczą dotyczącą działalności artysty, dotychczas analizowanej fragmentarycznie. Szczególne znaczenie ma krytyczna rewizja wcześniejszych ustaleń historiograficznych oraz podważenie utrwalonych, lecz niepewnych atrybucji dzieł. Osiągnięcie to stanowi przykład zastosowania metodologii badań nad artystami słabo udokumentowanymi źródłowo, łącząc analizę archiwalną z analizą formalną i stylistyczną. Monografia poszerza wiedzę o funkcjonowaniu artystów nadwornych jako uczestników życia politycznego i dyplomatycznego, a nie jedynie twórców dzieł sztuki. Istotnym wkładem jest także ukazanie roli mobilności artystycznej i transferu kulturowego między Niderlandami a Półwyspem Iberyjskim, a dzięki nowym danym źródłowym poszerzono bazę empiryczną do badań nad epoką. Ponadto zaproponowano nowe spojrzenie na relacje między malarstwem a innymi mediami wizualnymi, co przyczynia się do lepszego zrozumienia mechanizmów powstawania i funkcjonowania dzieł sztuki przełomu XV i XVI wieku. Ostatecznie monografia stanowi punkt wyjścia dla dalszych badań nad Michelem Sittowem oraz szerzej nad rolą artysty w kulturze nowożytnej Europy.

Ważnym rezultatem towarzyszącym realizacji monografii były artykuły stanowiące etapy pośrednie badań. Jako najważniejszą publikację chciałbym wskazać tekst opublikowany w 2022 roku w „Oud Holland” (szczegóły bibliograficzne w wykazie dorobku naukowego), najstarszym na świecie czasopiśmie w którym ukazują się studia z historii sztuki. Tekst analizuje dwa nieznane wcześniej dokumenty z Archivo General de Simancas i rekonstruuje relacje finansowe między artystą a dworem kastylijskim. Tym samym stał się przyczynkiem dla obliczeń zarobków artysty, których weryfikacji i korekty dokonano w monografii. Kolejne publikacje ukazały się m.in. w „Ikonotheke”, czasopiśmie wydawanym przez Uniwersytet Warszawski i założonym przez Jana Białostockiego, oraz w „BSAA Arte”, wydawanym przez Universidad de Valladolid, gdzie przedstawiono próbę uporządkowania historiografii oraz datowania obrazów wykonywanych przez Michela Sittowa na Półwyspie Iberyjskim. W ramach osiągnięcia opracowano także rozdział w monografii *Notions of Privacy at Early Modern European Courts. Reassessing the Public and Private Divide, 1400–1800* (Amsterdam University Press), porównujący dokumentację dworów burgundzkiego i kastylijskiego w celu lepszego rozpoznania pozycji artysty i jego relacji z monarchą. Z kolei artykuł przygotowany we współpracy z prof. Mette Birkedal Brunn i opublikowany w „Baltic Journal for Art History”, przedstawił biografię Sittowa jako studium przypadku dla metody *Privacy Studies*, pozwalając na sprawdzenie dotychczasowych ustaleń na temat analizowanej dokumentacji i rozważenie duńskiego epizodu w życiu artysty jako misji dyplomatycznej zleconej mu przez Habsburgów. Niniejszy artykuł skupił się nie tylko na dorobku malarskim Sittowa, ale również jego działalności jako dworzanina-szpiega, niezwiązanej z produkcją obrazów.

Wyniki pośrednie badań prezentowano na konferencjach naukowych w Europie i Stanach Zjednoczonych (łącznie 17 wystąpień na temat twórczości artysty, dworu hiszpańskiego i prezentacje postępów badań w Hiszpanii, Włoszech, Belgii, Portugalii, Wielkiej Brytanii, USA, Polsce i Irlandii) oraz podczas wykładów gościnnych (łącznie 6), m.in. na Uniwersytecie w Murcji, Uniwersytecie Palackiego w Ołomuńcu, Uniwersytecie w Valladolid, Uniwersytecie Kopenhaskim, w Polskiej Akademii Nauk (seminarium Instytutu Historii Nauki PAN) czy też w międzynarodowym zespole badawczym Collecting Central Europe działającym przy Uniwersytecie Ludwika Maksymiliana w Monachium (wykład został nagrany: <https://cast.itunes.uni-muenchen.de/clips/WbZsVuEqEd/vod/online.html>). Szczególne miejsce w rozwoju moich badań zajmuje wykład wygłoszony w Museo Nacional del Prado w ramach cyklu dla młodych badaczy wybranych przez komitet programowy muzeum (spośród 76 zgłoszeń wyłoniono cztery osoby, a wykład dostępny jest na kanale serwisu YouTube muzeum: <https://www.youtube.com/watch?v=g2-VSoRj9Ns&themeRefresh=1>). Realizując badania prowadziłem również działania popularyzatorskie wiedzę i odkrycia, obejmujące publikacje na portalu *Nauka w Polsce* (<https://naukawpolsce.pl/aktualnosci/news%2C90389%2Chistoryk-sztuki-malarze-w-xv-i-xvi-wieku-czesto-byli-sprawnymi-dyplomatami>), wywiad dla tygodnika „Polityka” (przeprowadzany przez Agnieszkę Krzemińską: <https://www.polityka.pl/tygodnikpolityka/historia/2169899,1,wizerunek-niewierny-czyli-kto-i-jak-malowal-habsburgow.read>) oraz przygotowałem tekst dla włoskiego czasopisma „MedioEvo” (<https://www.medioevo.it/2025/07/07/medioevo-n-342-luglio-2025/>).

Całość przedsięwzięcia wpisuje się w nurt badań nad mobilnością artystów w Europie przełomu średniowiecza i nowożytności, transferem technik i idei między Niderlandami

a Hiszpanią oraz kulturą mecenatu dworskiego. Tematyka ta stanowi również istotny komponent projektu finansowanego w konkursie SONATA pt. *Krytyka traktatu „Het Schilder-Boeck” (Księga o malarstwie) i śledzenie migracji mistrzów flamandzkich (XV–XVI wiek)*, którym od 2023 roku kieruję. W ramach badań zaproponowano perspektywę ukazując artystę nadwornego jako uczestnika procesów politycznych i kulturowych, a nie wyłącznie wykonawcę zamówień dworu. W szerszym kontekście zagadnienie twórczości i życia Michela Sittowa na tle współczesnych mu artystów przedstawiono również podczas seminarium, które organizowałem we współpracy z Akademią Sztuk Pięknych w Tallinnie pt. *From the Baltic Sea Region to the Iberian Peninsula. The Art at the Time of Michel Sittow (c. 1469–1525)* (https://www.youtube.com/watch?v=HEe4q8_CXK4), obejmującego 14 wystąpień badaczy z Hiszpanii, Belgii, Estonii, USA, Polski, Wielkiej Brytanii, Holandii i Niemiec. Publikację wyników seminarium zaplanowano na 2028 rok.

Inne osiągnięcia naukowe i pola badawcze

Wśród moich osiągnięć naukowych oraz głównych obszarów zainteresowań badawczych szczególne miejsce zajmują **studia nad relacjami historycznymi i artystycznymi między Polską a Hiszpanią**. Ich rezultaty znajdują odzwierciedlenie w publikacjach naukowych, pracach edytorskich oraz aktywnym udziale w międzynarodowych wydarzeniach naukowych. Moje badania koncentrują się na zagadnieniach z pogranicza historii sztuki i historii, obejmując przede wszystkim problematykę atrybucji, identyfikacji oraz proveniencji dzieł malarstwa europejskiego znajdujących się w zbiorach hiszpańskich, ze szczególnym uwzględnieniem obiektów związanych z historią Polski. Istotnym elementem tych prac jest także przygotowanie regestrów źródeł dotyczących dziejów Rzeczypospolitej Obojga Narodów przechowywanych w Archivo General de Simancas.

Efektom kilkuletnich badań był artykuł *The Odyssey of a Diptych....* („Biuletyn Historii Sztuki”, 2023), przygotowany we współpracy z prof. Aną Diéguez Rodríguez. Celem studium było ustalenie autorstwa i datacji dyptyku oraz rekonstrukcja jego drogi proveniencyjnej. Przez ponad stulecie dzieło przypisywano kręgowi Rogiera van der Weydena, a następnie warsztatowi rodziny Bouts z Lowanium, co prowadziło do licznych, często sprzecznych hipotez. Rozwiązanie tych problemów było możliwe dzięki zastosowaniu podejścia interdyscyplinarnego, łączącego kwerendy archiwalne z analizami technologicznymi, formalnymi i ikonograficznymi. W badaniach wykorzystano m.in. analizę stylistyczną w kontekście warsztatów flamandzkich, hiszpańskich i środkowoeuropejskich oraz narzędzia cyfrowe (DStretch) umożliwiające odczyt zatartych inskrypcji. Mój wkład obejmował opracowanie studium proveniencyjnego oraz przeprowadzenie kwerend w Archiwum Akt Nowych i Archiwum Muzeum Narodowego w Poznaniu. Ustalono, że dyptyk powstał w połowie XVI wieku w kręgu warsztatu Albrechta Boutsa, a oba obrazy wykonano na deskach dębowych pochodzących z jednego pnia, co potwierdza jego flamandzkie pochodzenie. Analiza oryginalnych ram oraz odczytane inskrypcje i znaki inwentarzowe pozwoliły powiązać dzieło z kolekcją Izabeli Działyńskiej z Czartoryskich, z której zostało zagrabione podczas II wojny światowej. Ustalenia te umożliwiły identyfikację obiektu i doprowadziły do jego restytucji do Polski w 2023 roku oraz przekazania do Muzeum Narodowego w Poznaniu. Badania

przyczyniły się także do rewizji wcześniejszych błędnych atrybucji (m.in. przypisania Dirkowi Boutsowi), wzbogacenia katalogu *oeuvre* warsztatu Albrechta Boutsy oraz doprecyzowania typologii dyptyków dewocyjnych. Wyniki badań były szeroko cytowane i popularyzowane, a dzieło zaprezentowano m.in. na wystawie w Galerii Kordegarda w Warszawie oraz w filmie dokumentalnym *Dyptyk*.

Kolejnym istotnym problemem badawczym w kontekście relacji polsko-hiszpańskich, którego rozwiązanie zaproponowałem była identyfikacja postaci na portrecie ze zbiorów Museo Nacional del Prado (nr inw. P000553), wcześniej uznawanym za wizerunek arystokraty włoskiego lub hiszpańskiego. We współpracy z prof. Davidem Garcíą Cueto zasugerowano identyfikację modelu jako króla Michała Korybuta Wiśniowieckiego. Badania, obejmujące analizę stylistyczną, ikonograficzną i kostiumologiczną, wskazały na obecność elementów charakterystycznych dla kultury sarmackiej, takich jak żupan czy orientalizująca klamra. Analizy porównawcze z innymi wizerunkami monarchy oraz kwerendy archiwalne w Prado pozwoliły ugruntować tę hipotezę i wzbogacić wiedzę o obecności polskich przedstawień w kolekcjach zachodnioeuropejskich.

Obie wyżej wymienione publikacje powstały we współpracy z renomowanymi instytucjami, takimi jak Museo Nacional del Prado, Instituto Moll czy Universidad de Burgos, co było możliwe dzięki doświadczeniu zdobytemu podczas stażu postdoc na Universidad Rey Juan Carlos w Madrycie. Współpraca ta potwierdza moje kompetencje w zakresie krytycznej analizy źródeł, weryfikacji hipotez oraz prowadzenia badań interdyscyplinarnych.

Równolegle uczestniczyłem w projekcie NPRH *Documenta Polonica ex Archivo Generali Hispaniae in Simancas. Nova series*, realizowanym przez Polską Akademię Umiejętności pod kierunkiem prof. Ryszarda Skowrona. Moje zadania obejmowały kwerendy archiwalne, selekcję i opracowanie źródeł dotyczących relacji między Wazami a Habsburgami oraz redakcję regestów opublikowanych w tomach 2-3. Wyniki badań prezentowałem m.in. podczas konferencji w Salamance (2020), a ich rozwinięcie ukazało się w monografii *Universitas. Las Artes ante el tiempo*. Istotnym uzupełnieniem działalności naukowej była aktywność popularyzatorska i dydaktyczna. Wygłaszałem wykłady podczas Śląskiego Festiwalu Nauki, publikowałem artykuły popularyzatorskie oraz współpracowałem z Instytutem Kultury Polskiej w Madrycie i Museo Nacional del Prado przy przygotowaniu materiałów dla polskich turystów w Hiszpanii (tłumaczenie krótkiego przewodnika muzeum na język polski). Również we współpracy z Instytutem Kultury Polskiej w Madrycie organizowałem cykl wykładów przybliżających historię Polski hiszpańskim studentom na Universidad Rey Juan Carlos, w trakcie którego czterech naukowców z Polski, Francji i Czech zaprezentowało swoje badania.

Ważnym obszarem moich zainteresowań są również **studia nad ceremoniałem, uroczystościami dworskimi oraz ikonografią władzy w Europie późnego średniowiecza i renesansu**, analizowane w perspektywie historii sztuki oraz historii kultury wizualnej. Badania te skupiają się na funkcjonowaniu form rytualnych jako narzędzi reprezentacji władzy, a zarazem przestrzeni, w których dochodziło do manifestacji, negocjowania i reinterpretacji znaczeń dzieł sztuki. Ukazują one ceremoniał jako jedno z kluczowych mediów transferu modeli artystycznych i ikonograficznych oraz wzorców reprezentacji. Prowadzone przeze mnie analizy obejmowały trzy kręgi kulturowe: **Królestwo Aragonii, dwór burgundzki oraz**

środowisko Habsburgów. Każdy z nich stanowi odrębny kontekst kulturowo-prawny, w którym ceremoniał i widowiska dworskie pozwalały na legitymizację władzy oraz komunikację dyplomatyczną, a zarazem umożliwiały przepływ wzorców artystycznych.

Wyniki moich badań nad ceremoniałem Królestwa Aragonii opublikowane zostały w monografii *El Linaje del Rey Monje...* w formie dwóch rozdziałów. Pierwszy z nich, poświęcony rytuałom koronacyjnym i ich kodyfikacji, analizował spektakl o charakterze sakralno-politycznym, w którym gesty (namaszczenie, przekazanie insygniów, autokoronacja) oraz ich opis w źródłach składały się na ikonografię władzy. Szczególne znaczenie w badaniach miały iluminowane manuskrypty, gdzie miniatury ukazują hierarchie uczestników, przestrzeń liturgiczną i symbole władzy (korona, berło, glob), stanowiąc wizualny zapis rytuału. Drugi rozdział mojego autorstwa w wyżej wskazanej monografii dotyczył ceremoniału dworskiego i ordynacji dworu Piotra IV. Ukazano w nim ceremoniał jako system norm regulujących funkcjonowanie świty monarchy oraz performatywną formę reprezentacji władcy jako *pater familias*. Analizie poddane zostały zarówno teksty, jak i ich materialne nośniki, którymi były iluminowane kodeksy związane z mecenatem królewskim.

W odniesieniu do kultury dworu burgundzkiego moje badania, od studiów doktoranckich, koncentrowały się na analizie ceremonii jako struktur wizualnych, w których kluczową rolę odgrywały przedmioty, scenografia oraz rytuały dworskie, ale również ich twórcy. Najważniejsze wyniki w niniejszym obszarze badawczym to publikacja monografii na podstawie mojej dysertacji doktorskiej *Arte, ceremonial y esplendor festivo...*, dotyczącej służących definiowanych jako *valets de chambre*. Kontynuowałem swoje rozważania nad praktykami takimi jak eksponowanie kolekcji władców podczas uczt i uroczystości, co pozwoliło na opisanie mechanizmów reprezentacji władzy poprzez materialność. W tym kontekście podejmowałem studia nad konkretnymi przykładami, dzięki którym możliwe było wysunięcie szerszych wniosków.

W studium poświęconym zgromadzeniu Zakonu Złotego Runa w Brugii w 1468 roku zrekonstruowałem ceremoniał i oprawę uroczystości na podstawie rachunków dworskich (*Comptes de l'Argentier*). Badanie tych dokumentów pozwoliło uchwycić skalę i złożoność przedsięwzięcia, obejmującego zamówienia na tkaniny, biżuterię, dekoracje, elementy architektury efemerycznej oraz dzieła malarskie i rzeźbiarskie. W szczególności interesował mnie sposób, w jaki wymienione elementy były wykorzystywane do budowania narracji autorytetu księcia jako nowego wielkiego mistrza zakonu. Analiza rachunków umożliwiła również identyfikację artystów i rzemieślników zaangażowanych w przygotowanie uroczystości, co pozwoliło ukazać ceremonię jako proces kolektywny, łączący różne specjalizacje artystyczne.

Podobną perspektywę rozwinąłem w studium poświęconym zamkowi Hesdin, nieistniejącej już rezydencji książąt, która stanowiła szczególny przypadek przestrzeni funkcjonującej jako scenografia dla uroczystości. Analiza lokalizacji opierała się zarówno na źródłach wizualnych (malarstwo tablicowe przedstawiające sceny dworskie), jak i na rachunkach oraz przekazach kronikarskich. Hesdin było miejscem, w którym architektura, ogrody, instalacje wodne, mechanizmy automatyczne oraz dekoracje malarskie współtworzyły środowisko doświadczenia zmysłowego. Ceremonie organizowane w tej rezydencji, w tym ucztę, przyjęcia

dyplomatyczne czy turnieje rycerskie, wykorzystywały te elementy do kreowania iluzji oraz podkreślania wyjątkowości władcy. Szczególną uwagę poświęciłem roli artystów zaangażowanych w tworzenie tej przestrzeni, takich jak Colard le Voleur. Jego działalność ukazuje, że twórcy dekoracji nie byli jedynie wykonawcami zamówień, lecz aktywnymi uczestnikami procesu kształtowania kultury dworu.

Moje zainteresowanie kulturą burgundzką związane jest również z badaniami kolekcji książęcej jako aktywnego środowiska, a nie jedynie statycznych zbiorów. Perspektywa ta została przedstawiona w tekście *Court institutions and their impact on artworks...* w którym wykazałem, że dostęp artystów pracujących dla dworu do kolekcji książęcej był możliwy dzięki ich włączeniu w struktury instytucjonalne oraz bezpośrednim kontaktom z osobami zarządzającymi skarbcem, garderobą i biblioteką. Rękopisy, malarstwo, tkaniny i wyroby złotnicze stanowiły tym samym źródło modeli ikonograficznych i kompozycyjnych, które artyści adaptowali w różnych mediach. Tekst podkreśla, że kontakt z kolekcją miał charakter praktyczny i warsztatowy, umożliwiając analizę materiałów, technik oraz rozwiązań kompozycyjnych. W rezultacie badanie to ukazuje kolekcję jako przestrzeni edukacji artystycznej i transferu wiedzy.

W przypadku dworu Habsburgów moje badania koncentrują się na zjawisku transferu wzorców ceremoniału i sztuki oraz ich adaptacji w kontekstach politycznych i kulturowych Europy szesnastego stulecia. Analiza uroczystości, od triumfalnych wjazdów Karola V do miast Niderlandów, po ceremonie zaślubin w Europie Środkowej, pozwoliła mi uchwycić, w jaki sposób rytuały te stanowiły przestrzeń integracji tradycji, tworząc spójny i dynamiczny model reprezentacji władzy.

W studium poświęconym wjazdowi Karola V do Brugii i Valenciennes (*Héroès éphémères...*) wykazałem, że narracja w trakcie uroczystości w 1515 i 1549 roku opierała się na świadomie konstruowanym programie ikonograficznym, łączącym motywy antyczne, biblijne i heraldyczne, którego celem było ukształtowanie wizerunku władcy jako idealnego monarchy oraz wpisanie jego panowania w konteksty historyczne, tym samym legitymizując jego autorytet. Istotnym dziełem analizowanym w niniejszym tekście była *Kronika Valenciennes*, przedstawiająca bardzo szczegółowo efemeryczne dekoracje przygotowane przez miasto na cześć Cesarza.

Istotnym rozwinięciem tej problematyki były moje badania nad ceremoniami ślubnymi Jagiellonów, analizowanymi w kontekście powiązań dynastycznych z Habsburgami. W artykule *Revealing Privacy in Epithalamia...* ("The Court Historian, 2023") wykazałem, że teksty literackie nie tylko dokumentowały przebieg uroczystości, lecz także stanowiły integralną część ich oprawy, kształtując sposób postrzegania wydarzenia przez uczestników i odbiorców. Szczególne znaczenie miała analiza eksponowania kolekcji królewskich podczas bankietów i ceremonii, gdzie tapiserie, naczynia złotnicze czy inne luksusowe przedmioty pełniły funkcję zarówno dekoracyjną, jak i symboliczną. Wykazałem, że tego rodzaju praktyki wpisywały się w szerszy model habsburski, w którym materialność i bogactwo kolekcji stanowiły jeden z podstawowych środków komunikacji prestiżu.

Kolejnym ważnym obszarem moich badań jest analiza środowiska dworu w Mechelen pod rządami Małgorzaty Austriaczki, gdzie wychowywano przyszłych władców i kształtowano ich

wizerunek poprzez sztukę. Studium nad ikonografią portretów dzieci pt. *Raising, Educating, and Portraying Heirs to the Danish Throne* (KNOW, 2024) pozwoliło mi ukazać, w jaki sposób obrazy łączyły funkcję reprezentacyjną z edukacyjną, wpisując się w szerszy program humanistycznego wychowania elit. Analiza źródeł wskazuje, że dwór ten był przestrzenią intensywnego kontaktu z dziełami sztuki, książkami i przedmiotami luksusowymi, które stanowiły narzędzie formowania tożsamości politycznej i kulturowej młodych Habsburgów. W tym ujęciu ich portret nie był jedynie reprezentacją osoby, lecz elementem szerszego programu wizualnego, powiązanego z polityką, kolekcjonerstwem i ceremoniałem.

Ważnym etapem dla rozwinięcia tych badań był mój udział w pracach nad monografią przygotowaną z czwórką współautorów *La Fiesta Renacentista* (2020), w ramach której przygotowałem katalog obejmujący ponad 350 wizerunków związanych z uroczystościami w czasach Karola V w Europie oraz Nowym Świecie. Praca ta stanowi wkład dokumentacyjny i analityczny, umożliwiający dalsze badania nad ikonografią uroczystości dworskich. Zgromadzony materiał ikonograficzny pozwala na porównawcze studia nad formami wizualnymi wykorzystywanymi w różnych kontekstach geograficznych i politycznych, a także na identyfikację powtarzalnych schematów i ich lokalnych wariantów. W rezultacie moje studia nad kulturą dworu Habsburgów ukazują ceremoniał jako medium, w którym krzyżują się różne tradycje artystyczne i polityczne, a zarazem jako kluczowy mechanizm produkcji i transferu znaczeń wizualnych w Europie XVI wieku.

Moje **zainteresowania badawcze koncentrują się również wokół metodologii historii sztuki wywodzącej się z tradycji studiów formalnych, komparatystyki stylistycznej oraz *connoisseurship***, uzupełnianych refleksją nad recepcją kultury wizualnej Niderlandów w Europie. Podejście to zakłada analizę dzieła jako autonomicznego obiektu, którego forma, struktura kompozycyjna, sposób kształtowania oraz detal stanowią podstawę do ustaleń atrybucyjnych i interpretacyjnych. Jednocześnie badania te rozwijane są w perspektywie transkulturowej, pozwalającej uchwycić mechanizmy transferu wzorców artystycznych między Niderlandami a innymi regionami Europy, w tym ich adaptację w odmiennych kontekstach kulturowych i religijnych.

Niniejsze podejście metodologiczne zostało zastosowane w studium dotyczącym „Virgen de la Cuchillada” z klasztoru Descalzas Reales w Madrycie (Libros de la Corte, 2020), przygotowanym we współpracy z dr Victorią Bosch Moreno. Analiza formalna, obejmująca kompozycję oraz detale ornamentalne obrazu, umożliwiła powiązanie dzieła z kręgiem malarstwa flamandzkiego i produkcją antwerpską XVI wieku, przy czym propozycja przypisania obrazu do kręgu Marcellusa Coffermansa stanowiła mój wkład w niniejsze opracowanie. Komparatystyka stylistyczna, oparta na zestawieniu elementów takich jak typy twarzy, układ postaci czy motywy dekoracyjne, pozwoliła zawęzić krąg artystyczny i zaproponować atrybucję. Studium to, uzupełnione analizą źródeł archiwalnych oraz inskrypcji znajdujących się na obrazie i jego rewersie, umożliwiło rekonstrukcję historii recepcji dzieła, szczególnie w kontekście funkcjonowania obrazów „profanowanych przez niewiernych” w kulturze religijnej Hiszpanii epoki post trydenckiej jako strategii legitymizacji dla świętych wizerunków.

Innym przykładem rozwijania moich badań przy wykorzystaniu wspomnianej metodologii jest refleksja nad funkcjonowaniem modeli formalnych i ikonograficznych oraz mechanizmami ich rozpowszechniania. Problematyka ta została podjęta w artykule dotyczącym dzieł stylistycznie bliskich tzw. *Poliptykowi Izabeli Katolickiej*, zatytułowanym *Dos tablas relacionadas con el Políptico de Isabel la Católica...* (Philostrato. Revista de Historia y Arte, 2020). Szczegółowe zestawienie analizowanych obrazów z przykładami niderlandzkimi i niemieckimi, przeprowadzone poprzez studium typów postaci oraz rozwiązań narracyjnych, kompozycyjnych i ikonograficznych, pozwoliło wskazać na złożony charakter inspiracji, obejmujący zarówno bezpośrednie oddziaływania warsztatowe, jak i pośrednie transfery za pośrednictwem modeli graficznych. Analiza ta wykazała, że rozpowszechnienie wzorców wizualnych, szczególnie dzięki technikom reprodukcyjnym, odegrało kluczową rolę w kształtowaniu ikonografii Pasji w różnych regionach Europy. Jednocześnie badania te umożliwiły uchwycenie procesu adaptacji modeli w odmiennych kontekstach kulturowych i religijnych, co wskazuje na zróżnicowany charakter recepcji sztuki niderlandzkiej.

Jako rozdział w monografii przygotowałem również studium dwóch przedstawień pasyjnych z kościoła św. Jakuba w Toruniu (*Deux tableaux méconnus...*, we współautorstwie z Xénią Wasilewski). W pracy tej zastosowałem metodę studiów formalnych do analizy kompozycji, opisując szczegółowo dystrybucję sceny, przedstawienie ciała Chrystusa, ekspresję oprawców oraz organizację pejzażu. Charakterystyka tych elementów pozwoliła na wskazanie związków badanych obiektów z tradycją malarstwa niemieckiego i niderlandzkiego około 1500 roku. Komparatystyka stylistyczna odegrała kluczową rolę w identyfikacji wzorców formalnych i ikonograficznych, wskazując na analogie z twórczością Rogiera van der Weydena oraz środowiska frankońskiego. Studium to pozwoliło również na zdefiniowanie zróżnicowania stylistycznego analizowanych realizacji, co pozwala na lepsze zrozumienie historii ich spornych atrybucji oraz wskazywany w literaturze udział różnych warsztatów artystycznych.

Stosowanie studiów formalnych wskazuje na moje konsekwentne wykorzystanie narzędzi komparatystyki w połączeniu z metodą *connoisseurship*, co pozwala na krytyczną weryfikację atrybucji oraz rekonstrukcję dróg oddziaływania sztuki niderlandzkiej w Europie. W tym kontekście, ważnym elementem w moich analizach pozostaje także opisywanie procesu recepcji dzieł sztuki, rozumianego nie tylko jako geograficzne przemieszczanie się dzieł, lecz przede wszystkim jako procesu reinterpretacji znaczeń w nowych kontekstach kulturowych i społecznych.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Moja międzynarodowa aktywność naukowa ma charakter długofalowy i konsekwentnie realizowana była w wielu ośrodkach akademickich oraz instytucjach naukowych. Jej początki sięgają studiów pierwszego stopnia z historii sztuki na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach, w trakcie których zrealizowałem semestr mobilności w roku akademickim 2011/2012 na Uniwersytecie w Walencji (Hiszpania 🇪🇸). Następnie kontynuowałem tam studia magisterskie

oraz doktoranckie w latach 2013-2018. W tym okresie dołączyłem do grupy badawczej *Iconografía e Historia del Arte*, w ramach której do dziś rozwijam działalność naukową jako współpracownik i wykonawca w projektach grantowych finansowanych przez Ministerstwo nauki i uniwersytetów w Hiszpanii. Obejmowały one m.in. projekty realizowane przed obroną doktoratu w latach 2014-2017 (*Las siete maravillas. Evocaciones y reedificaciones del mito en la Edad Moderna*, PI: prof. Inmaculada Rodríguez Moya) oraz projekty prowadzone po obronie doktoratu od 2018 roku: *Linaje de los Habsburgo. Genealogías, armoriales y representaciones artísticas de una estirpe imperial en el Renacimiento (1440–1648)* (PI: prof. Víctor Mínguez) oraz *Los ancestros de Carlos V y el nacimiento de la fiesta moderna (1384–1559)* (PI: prof. Juan Chiva Beltrán).

Istotnym elementem kształtowania kompetencji badawczych były również moje staże naukowe w wyspecjalizowanych ośrodkach zagranicznych, realizowane w toku doktoratu i po jego ukończeniu. W ramach projektu doktorskiego realizowanego w latach 2014-2018 odbyłem miesięczne staże w Instituto Moll. Centre for Studies of Flemish Painting w Madrycie oraz na Université de Franche-Comté w Besançon (aktualnie, Université Marie-et-Louis-Pasteur, Francja) , a także sześciomiesięczny staż połączony z kwerendami archiwalnymi na Université catholique de Louvain (Belgia). W trakcie studiów doktoranckich pełniłem funkcję sekretarza siedmiu międzynarodowych konferencji organizowanych przez grupę badawczą *Iconografía e Historia del Arte* poświęconym studiom nad sztuką w kręgu dynastii Habsburgów oraz zorganizowałem seminarium we współpracy międzynarodowej pomiędzy uniwersytetami w Polsce i Hiszpanii pt. *Court, nobles and festivals: studies on the Early Modern visual culture* na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach. Po ukończeniu doktoratu prowadziłem przez semestr zajęcia dydaktyczne na Universitat Jaume I (Castellón, Hiszpania), łącząc aktywność dydaktyczną z publikowaniem wyników badań oraz organizacją seminariów naukowych i działań popularyzatorskich.

W 2018 roku zostałem zatrudniony, po udziale w otwartym konkursie jako badacz w projekcie „Jagiellonians: Dynasty, Memory, Identity”, finansowanym przez European Research Council i realizowanym na Uniwersytecie Oksfordzkim (Wielka Brytania). W ramach projektu, pod kierunkiem prof. Natalii Nowakowskiej, opracowałem prozopografię dynastii Jagiellonów, wykorzystując narzędzia cyfrowe do tworzenia baz danych, co pozwoliło na zdobycie doświadczenia w ramach *digital humanities* oraz opracowań statystycznych dotyczących 54 przedstawicieli dynastii, które następnie wykorzystano w publikacjach projektowych.

Kolejny etap aktywności międzynarodowej stanowił mój dwuletni staż podoktorski na Uniwersytecie w Kopenhadze (Dania), realizowany w ramach stypendium uzyskanego pod koniec 2019 roku, w *Centre for Privacy Studies*. Pobyt ten umożliwił rozwinięcie badań nad północnoeuropejskim etapem działalności Michela Sittowa oraz kolekcjonerstwem na dworze Habsburgów, a równolegle aktywny udział w pracach centrum, w tym koordynację licznych warsztatów naukowych poświęconych rozwojowi metody *Privacy Studies*. W tym okresie współorganizowałem z dr. Dustin Neighbors międzynarodowe seminarium naukowe, pozyskując patronat nad wydarzeniem od *Society for Court Studies-European Branch*, którego wyniki zostały przedstawione w specjalnym numerze czasopisma „The Court Historian”.

W trakcie niniejszego stażu przygotowałem również współautorskie artykuły naukowe. Współpraca ta, zarówno z badaczami z Danii, Stanów Zjednoczonych, czy też Hiszpanii zaowocowała zaprojektowaniem interdyscyplinarnego modelu analitycznego dla biografii artystycznej, uwzględniającego relacje prywatności i ich granice w realiach dworu królewskiego.

Następnie w latach 2021-2023 realizowałem dwuletni staż podoktorski na Universidad Rey Juan Carlos w Madrycie (Hiszpania), rozwijając swoje badania oraz łącząc działalność naukową z dydaktyką i pracą organizacyjną. Będąc członkiem zespołu badawczego *CINTER - Corte, Imagen, Nobleza y Territorio* oraz współpracując z prof. José Eloyem Hortalem Muñozem wprowadziłem do swoich metod badawczych perspektywę *Court Studies* prowadząc analizę porównawczą pozycji artystów na różnych dworach europejskich. W tym okresie koordynowałem dwie międzynarodowe konferencje naukowe (*Female Succession*, Aranjuez 2021 oraz *El origen de los sitios reales en las Coronas Ibéricas (ss. XIV-XVI)*, Aranjuez 2021), oraz byłem głównym organizatorem wydarzenia *Cultural exchanges between the courts of the Iberian Peninsula and the Habsburg Netherlands (15th–16th centuries)* (Aranjuez, 2023), którego wyniki zostały już przyjęte przez wydawnictwo Brill do publikacji i ukażą się w serii *Rulers & Elites*, kierowanej przez prof. Jeroena Duindama.

Ważnym dopełnieniem dla międzynarodowego charakteru stażu postdoc w Madrycie, były moje krótkie pobyty dydaktyczne na Università degli Studi di Trieste (Włochy) w trakcie którego przedstawiłem studentom filologii hiszpańskiej metody transkrypcji języka kastylijskiego stosowanego w XV wieku z wyróżnieniem czcionek, ale również rozwijałem współpracę naukową i dydaktyczną z Estońską Akademią Sztuk Pięknych i Uniwersytetem w Tartu (Estonia) zainicjowane poprzez moje wyjazdy na kwerendy archiwalne, a podsumowane wspólną organizacją międzynarodowej konferencji.

Jesienią 2023 roku zrealizowałem czteromiesięczny staż w Belgii przy KU Leuven (pod kierunkiem prof. Merlijn Hurx) dzięki stypendium Fondation Périer-D'Ieteren, co umożliwiło przeprowadzenie badań niezbędnych do ukończenia monografii poświęconej Michelowi Sittowowi oraz przygotowanie wystąpień konferencyjnych prezentujących rezultaty projektu. W siedzibie Fundacji miała również pierwsza promocja mojej monografii wskazanej jako najważniejsze osiągnięcie w niniejszym wniosku, a kolejne zorganizowane zostały na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie oraz Uniwersytecie Gdańskim.

Od 2024 roku moja aktywność międzynarodowa koncentrowała się na współpracy z ośrodkami z Europy Środkowej, w tym Uniwersytetem Palackiego w Ołomuńcu i Uniwersytetem Masaryka w Brnie (Czechy) oraz Uniwersytetem Komeńskiego w Bratysławie (Słowacja). Wspólnie z partnerami zorganizowałem międzynarodowy kurs dla studentów historii sztuki dotyczący XV wieku w Europie Środkowo-Wschodniej. W niniejszych zajęciach wzięło udział 45 studentów z czterech uniwersytetów, co wskazuje na zainteresowanie tematem oraz atrakcyjną formę kursu monograficznego, realizowanego w formie spotkania zdalnego z wykładami oraz tygodniowego objazdu zabytkowznawczego, połączonego z prezentacjami studenckimi, ale również warsztatami. Oprócz organizacji moja aktywność w niniejszym kursie polegała na przygotowaniu wykładu pt. "Big Trio of Late

Medieval Sculpture: Nicolaus Gerhard van Leiden - Veit Stoss - Master Pavel of Levoča” oraz warsztatów “Copy-Paste Style: Engravings as Models for Artists in Fifteenth Century Europe”.

Jesienią 2024 zrealizowałem staż badawczo-dydaktyczny trwający cztery miesiące na Università Roma Tre (Włochy), pod kierunkiem prof. Giovanni Capitelli. Staż, finansowany w ramach Inicjatywy Doskonałości Badawczej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach polegał na prowadzeniu zajęć w języku włoskim dla uczestników studiów pierwszego oraz drugiego stopnia z historii sztuki w ramach wykładów monograficznych, które odbywały się zarówno w uniwersyteckich aulach jak i w rzymskich muzeach między innymi w Galeria Barberini oraz Galeria Doria Pamphilij. Staż ten pozwolił mi również na prowadzenie badań we współpracy z włoskimi instytucjami kultury. W trakcie pobytu przygotowywałem 8 wpisów do katalogu malarstwa niderlandzkiego ze zbiorów rodziny Torlonia, zdeponowanych w rzymskiej Galeria Barberini. Publikacja katalogu oraz udostępnienie kolekcji szerokiej publiczności przewidziane są na rok 2028.

W 2025 roku nawiązałem nową współpracę z RKD-Netherlands Institute for Art History (Holandia) , instytucją zarządzającą najważniejszą cyfrową bazą danych na świecie dla badań nad malarstwem północnoeuropejskim. W ramach współpracy dołączyłem do projektu badawczego finansowanego przez Ministerstwo Kultury w Holandii aktualizującego system *Artists4All*, dokonując rewizji bibliograficznych oraz aktualizując dane dotyczące artystów Flamandzkich i Holenderskich aktywnych w Hiszpanii od XV do XVIII stulecia. Wyniki moich prac aktualizacyjnych są udostępniane regularnie przez RKD, a w grudniu 2026 podsumowane zostaną publikacją w otwartym dostępie w ramach serii *DigitalGerson*. Również w 2025 roku, kontynuowałem współpracę naukową z partnerami z Estonii, czego zwieńczeniem było zorganizowanie seminarium na temat twórczości Michela Sittowa.

Zebrane doświadczenia potwierdzają moją aktywność naukową, ale również dydaktyczną realizowaną w wielu instytucjach: na uniwersytetach, w ośrodkach badawczych czy też instytucjach kultury w Hiszpanii, Wielkiej Brytanii, Danii, Belgii, Czechach, Słowacji, Estonii, Holandii i we Włoszech. Działalność ta obejmuje prowadzenie badań finansowanych ze źródeł krajowych i zagranicznych (rozliczanych terminowo i poprawnie), zatrudnienie projektowe, staże naukowe, organizację wydarzeń o charakterze naukowym i popularyzatorskim oraz współpracę publikacyjną.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Moja aktywność dydaktyczna wiąże się z prowadzeniem regularnych zajęć kursowych na europejskich uniwersytetach w czterech językach: polskim, angielskim, hiszpańskim i włoskim. Poziom uzyskanych efektów kształcenia został potwierdzony wyróżnieniami Rektora Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (2022, 2024) oraz ocenami uzyskiwanymi w ankietach studenckich zarówno w Polsce jak i w Hiszpanii. Od 2018 roku wypromowałem w Polsce 15 prac licencjackich, a w Hiszpanii 2 prace licencjackie oraz 1 pracę magisterską. Ponadto recenzowałem dwie rozprawy doktorskie przygotowane na Uniwersytecie w Valladolid i Uniwersytecie w Murcji. Moja działalność dydaktyczna obejmowała zarówno

ogólne zajęcia kursowe w ramach modułów “Historia sztuki” ale również bardziej wyspecjalizowane zajęcia tematyczne, których treści dotyczą sztuki, kultury i historii nowożytnej ze szczególnym uwzględnieniem środowisk dworskich.

Od 2019 roku na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach prowadziłem zajęcia dla studentów historii sztuki (m.in. „Historia sztuki średniowiecznej polskiej” – ćwiczenia 15 godzin, wykłady 30 godzin; „Warsztat badawczy historyka sztuki” – laboratoria 15 godzin), a także moduł dydaktyczny dla kierunków kulturoznawstwo, kultury mediów, międzynarodowe studia polskie oraz zarządzanie kryzysowe, obejmujący zdalne wykłady z historii sztuki (15 godzin w semestrze). Forma wykładów przyczyniła się do wypracowania autorskiej metodologii nagrań w formie 20-minutowych podcastów-wykładów (25 nagrań w semestrze), poruszających najważniejsze zagadnienia artystyczne od starożytności po sztukę nowoczesną. Po odsłuchaniu nagrania studenci wypełniali karty pracy, podlegające ocenie oraz umożliwiające śledzenie postępów w nauce poprzez platformę PanQuiz. Zajęcia cieszą się do dzisiaj zainteresowaniem oraz dobrą opinią wśród uczestników. Prowadziłem również wykłady w ramach studiów podyplomowych z historii sztuki, w których zapoznawałem słuchaczy z zagadnieniami dotyczącymi historii sztuki powszechnej oraz metodologii historii sztuki. W roku akademickim 2020/2021 prowadziłem autorskie konwersatorium dla studentów pt. „Historia druku i technik graficznych”, a od roku akademickiego 2022/2023 ćwiczenia (20 godzin) dla uczestników Szkoły Doktorskiej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach pt. „Academic English for Arts and Humanities”.

W trakcie studiów doktoranckich na Universitat Jaume I i Uniwersytecie w Walencji, prowadziłem w języku hiszpańskim ćwiczenia do modułu “Historia sztuk wizualnych” dla studentów dziennikarstwa jako asystent koordynatora modułu w latach 2015/2016, 2016/2017 oraz 2017/2018 w wymiarze 15 godzin w semestrze. Po ukończeniu doktoratu, przez jeden semestr roku akademickiego 2017/2018 w ramach zatrudnienia tymczasowego prowadziłem wykłady dla studentów turystyki w języku angielskim (moduł pt. “Art History and Cultural Heritage”) w wymiarze 45 godzin oraz cykl 10 wykładów po hiszpańsku z historii sztuki średniowiecznej na Uniwersytecie Trzeciego Wieku przy Universitat Jaume I.

Regularne zajęcia, zarówno w języku hiszpańskim jak i angielskim, prowadziłem od początku stażu na Universidad Rey Juan Carlos w Madrycie. Tym samym przygotowałem program składający się z ćwiczeń (30 godzin) i wykładów (30 godzin) w ramach modułu “Etykieta i ceremoniał w epoce nowożytnej”, którego uczestnikami byli studenci kierunku protokołów instytucji publicznych i dyplomatycznych. Dodatkowo, przygotowałem cykl ćwiczeń (15 godzin) dla studentów kierunku historia w ramach modułu “Historia nowożytna Hiszpanii I”, uwzględniając tematy takie jak odkrycia geograficzne, panowanie Karola V i Filipa II, ale również sztuka i kultura dworu Habsburgów. Zajęcia te obejmowały również wizyty studyjne w muzeach takich jak Museo Nacional del Prado lub Museo Thyssen-Bornemisza w Madrycie.

Podczas stażu na Università degli Studi Roma Tre prowadziłem cykl wykładów pt. “Historia malarstwa flamandzkiego i niderlandzkiego” składający się na 15 godzin dydaktycznych oraz seminariów redagowania tekstów naukowych. Powołany zostałem również na członka komisji egzaminującej studentów w ramach modułu “Muzeologia i Muzeografia” na studiach II stopnia z historii sztuki.

Ważnym doświadczeniem w mojej aktywności dydaktycznej był udział w projektach realizowanych w Hiszpanii cyklicznie w latach 2017–2020 oraz 2021–2023. Niniejsze projekty obejmowały przygotowanie krótkich aktywności dla studentów kierunków humanistycznych (m.in. ćwiczenia na temat dekoracji efemerycznych na dworach europejskich) oraz działania rozwijające kompetencje studentów turystyki poprzez przygotowywanie nagrań analizy i interpretacji wybranych dzieł sztuki. Przy współpracy z grupą *EducaCINTER* z Universidad Rey Juan Carlos w latach 2021, 2022 oraz 2023 przygotowałem w ramach Nocy Naukowców w Madrycie warsztaty na temat „Nauka i erudycja na przykładzie fresków z Biblioteki w Eskuriale”, polegające na prezentacjach dotyczących historii, estetyki oraz treści ikonograficznych cyklu przedstawiającego nauki nowożytne. Uczestnicy warsztatu, po udziale w wykładzie, układali puzzle 3D rekonstruujące cykl fresków ze sklepienia biblioteki oraz projektowali karty do gry zatytułowanej „Reales Sitios”.

Wyniki mojej aktywności dydaktycznej z uwzględnieniem weryfikacji efektów zostały przedstawione na trzech konferencjach poświęconych nowoczesnym metodom nauczania w instytucjach szkolnictwa wyższego (Castellón de la Plana 2018, Granada 2019, oraz Madryt 2021), a przygotowane wystąpienia opublikowano w aktach pokonferencyjnych w formie rozdziałów z propozycjami dydaktycznymi obejmującymi zagadnienia takie jak: przygotowanie tras turystycznych uwzględniających dzieła architektoniczne, opis dzieła malarskiego w języku angielskim czy też wykorzystanie materiałów *KhanAcademy* w ramach wykładów dla studentów historii i historii sztuki.

Ponadto, na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach kierowałem dwoma projektami dydaktycznymi z udziałem studentów. Pierwszy poświęcony był sztuce na Śląsku Cieszyńskim (zakończony publikacją cyklu artykułów popularnonaukowych na portalu *Wachtyrz.eu*: <https://wachtyrz.eu/tag/sztuka-na-slasku-cieszynskim/>), drugi, stanowił podsumowanie międzynarodowych warsztatów o sztuce XV wieku, a jego wyniki zostały zaprezentowane podczas Śląskiego Festiwalu Nauki w 2024 roku w ramach prezentacji grupy studentów przygotowanej pod moim kierunkiem. Za inne istotne osiągnięcie dydaktyczne należy uważam organizację międzynarodowego kursu dla studentów „*Being in the Middle in the Middle Ages. Part 1. Master Pavel of Levoča*”, realizowanego w formule współpracy międzyuczelnianej w ramach programu Erasmus BIP. Kurs ukierunkowany był na pogłębienie kompetencji studentów w zakresie historii sztuki późnego średniowiecza w Europie Środkowo-Wschodniej oraz pracy w perspektywie porównawczej.

W zakresie osiągnięć organizacyjnych chciałbym wskazać, że od 2017 roku pełnię funkcję sekretarza redakcji czasopisma „Potestas. Estudios del Mundo Clásico e Historia del Arte”, uczestnicząc w koordynacji procesu wydawniczego i utrzymaniu standardów publikacyjnych. Efektem konsekwentnych działań było włączenie czasopisma do międzynarodowej bazy Scopus oraz uzyskanie kategorii Q2 w 2021 roku, co stanowi wymierny wskaźnik umiędzynarodowienia periodyku. Od 2018 roku czasopismo regularnie otrzymuje również subwencję Ministerstwa Nauki i Uniwersytetów w Hiszpanii na publikację artykułów z zakresu studiów nad ikonografią władzy.

Od 2021 roku na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach jestem członkiem Rady Instytutu Nauk o Sztuce, a latach 2024/2025 oraz 2025/2026 byłem członkiem komisji rekrutacyjnej do szkoły doktorskiej UŚ, oceniając propozycje projektów przyszłych doktorantów.

W swojej działalności dydaktycznej angażowałem się również w popularyzowanie nauki i sztuki wśród odbiorców pozauczelnianych, m.in. poprzez wystąpienia podczas Śląskiego Festiwalu Nauki, wykłady gościnne w szkołach na terenie województwa śląskiego oraz udział w wywiadach, zarówno w języku polskim, jak i po przez promocję wyników badań po hiszpańsku oraz angielsku, czego przykładami są podcasty opublikowane przez portale takie jak *New Books Network in Spanish* (promocja publikacji *Ars Habsburgica: https://newbooksnetwork.com/es/miguel-ángel-zalama-y-fernando-checa-eds-ars-habsburgica-new-perspectives-on-sixteenth-century-european-art*) czy też *Royal Studies Network* (podcast dotyczący publikacji *Notions of Privacy at Early Modern European Courts: Reassessing the Public and Private Divide, 1400–1800: https://www.buzzsprout.com/1934722/episodes/14653321-roundtable-feature-notions-of-privacy-at-early-modern-european-courts*). Aktywności te służyły upowszechnianiu wiedzy oraz wzmocnieniu społecznej świadomości znaczenia europejskiego dziedzictwa kulturowego. Moim najważniejszym działaniem popularyzatorskim realizowanym w Polsce był udział w audycji Programu Drugiego Polskiego Radia pt. Skarbiec Nauki Polskiej, podczas której przedstawiłem rozwój badań nad malarzami na dworach europejskich XV wieku, objaśniając szerszej publiczności pozycję artysty na wybranych przykładach.

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

Za swoje osiągnięcia otrzymałem wyróżnienia i nagrody przyznawane w trybie konkursowym wśród których na uwagę zasługują: stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej START (2021), tytuł finalisty Nagrody Naukowej tygodnika „Polityka” (2022) oraz stypendium Ministra dla wybitnych młodych naukowców (2024). Ważnym wyróżnieniem międzynarodowym była subwencja *Autumn Bursary of Society for Court Studies 2024*, która umożliwiła mi ukończenie badań przedstawionych w moim osiągnięciu naukowym.

Istotnym czynnikiem sprzyjającym rozwojowi mojej ścieżki zawodowej oraz zapewnieniu stabilnego finansowania badań były dla mnie projekty badawcze. Oprócz przedsięwzięć realizowanych w Hiszpanii (w tym stypendium doktoranckiego na rozwój dysertacji w konkursie Universitat Jaume I, dwóch projektów typu postdoc, finansowanych odpowiednio przez Generalitat Valenciana oraz Ministerstwo nauki i uniwersytetów w Hiszpanii oraz realizowanego aktualnie projektu w programie „Ramón y Cajal”), kierowałem także grantami finansowanymi przez Narodowe Centrum Nauki, wyżej wymienionymi, których raporty pośrednie i końcowe zostały rozliczone poprawnie. W ramach realizowania projektu w konkursie SONATA zdobyłem doświadczenie lidera, kierując zespołem obejmującym dwie badaczki na wczesnym etapie kariery, wykonawcę odpowiedzialnego za zarządzanie bazą danych oraz trzech międzynarodowych ekspertów.

Niniejsze osiągnięcia wynikają również z mojego członkostwa w zespołach badawczych powoływanych na europejskich uniwersytetach oraz komitetach naukowych. Od początku rozwoju ścieżki zawodowej, związany jestem z zespołem *Iconografía e Historia del Arte*

działającym na Universitat Jaume I, a od 2018 jestem również członkiem komitetu naukowego *Instituto Moll. Centro de estudios de pintura flamenca*, które pełni rolę niezależnego centrum badawczego jako organ doradczy hiszpańskiego ministerstwa kultury, co wiąże się z regularnym udziałem w posiedzeniach oraz wydarzeniach organizowanych przez Instytut. Od 2020 roku, jestem członkiem *Center for Privacy Studies*, co pozwoliło mi na wprowadzenie nowych rozwiązań metodologicznych do warsztatu naukowego oraz na międzynarodową projekcję wyników moich badań. Jako aktywny członek centrum, wielokrotnie brałem udział w sesjach naukowych, seminariach, wydarzeniach promocyjnych czy też debatach organizowanych przez *Privacy*. Od 2022 roku, jestem badaczem grupy *CINTER* oraz *EducaCINTER*, działających na Universidad Rey Juan Carlos w Madrycie, które to realizują oraz promują badania nad historią dworów w nowożytnej Europie, kontynuując tradycje zespołu IULCE z Universidad Autónoma de Madrid. Od 2023, jestem członkiem zespołu *Memling Research Center* na Uniwersytecie Gdańskim, z którym brałem udział w sesjach na międzynarodowych konferencjach (Leeds 2025) oraz dla którego przygotowałem popularyzatorski wykład w ramach cyklu “Wokół Memlinga”.

Po ukończeniu doktoratu brałem udział w pracach komitetów naukowych konferencji o charakterze ogólnopolskim oraz międzynarodowym, między innymi w 2022 roku pełniłem rolę recenzenta propozycji na konferencji studenckiej “Między Katedrą a Katedrą” (Katowice), ale również recenzowałem propozycję na konferencję “Practices of Privacy: Vestiges of Dialogue and Its Places” (Rzym, 2023) organizowaną przez Accademia Belgica, Royal Dutch Institute in Rome i Danish Academy in Rome i konferencję “L’Europe occidentale en mouvement : mobilités, réseaux et productions artistiques du XIVe au XVIIe siècle” organizowaną przez Université Libre de Bruxelles (Bruksela, 2026).

Na kadencję 2025-2027 zostałem powołany jako *Board Member* w organizacji badawczej *Collecting Central Europe* związanej z Uniwersytetem Ludwika Maksymiliana w Monachium, regularnie recenzuję propozycje referatów prezentowanych na seminariach organizowanych przez CCE raz w miesiącu oraz decyduje o ostatecznym kształcie programu działania organizacji. Od 2024 roku, jestem również członkiem zespołu European Cooperation in Science and Technology (COST) Action “Print Culture and Public Spheres in Central Europe (1500–1800)”, będącego interdyscyplinarną siecią badawczą wspierającą współpracę, innowacyjne badania oraz dostęp do narracji historycznych kształtujących opinie społeczne.

W swojej działalności naukowej oprócz recenzowania propozycji artykułów do czasopism wydawanych w Hiszpanii, Polsce, Wielkiej Brytanii, Belgii czy Holandii realizowałem również prace recenzenta wniosków grantowych i projektowych, między innymi zleconych przez Narodowe Centrum Nauki oraz Narodową Agencję Wymiany Akademickiej w Polsce, ale również Ministerstwo nauki i uniwersytetów w Hiszpanii.

.....
(podpis wnioskodawcy)